

"Art is not just for oneself,
not just a marker of one's own understanding.
It is also a map for those who follow after us".

Clarissa Pinkola Estés, PhD-
'Women who run with the wolves'

Leders kommentar:

Frederick Lucius Nathanael

For meg er dette en livsgjærning. Den skeive kunsten har definert meg som menneske, både den jeg er for meg selv og den jeg er for andre. Den skeive kunsten og estetikken er håpet som holdt meg i live, en vaksine mot den giftige skammen, løsningen på det umulige, en kilde til mening, fra total tilintetgjørende utenforskap og avmakt til livgivende motmakt, og til slutt et fellesskap hvor jeg kom hjem.

Jeg har fulgt denne gruppa gjennom 13 år og gitt store deler av livet mitt de siste årene til å lede den. Det er ikke den dråpe av dugnadsånd jeg ikke har presset ut av meg for Pride Art. Og det er fordi det er lite annet jeg er så stolt over som å være en del av dette fellesskapet og bevegelsen. Det koster mye, å drive slikt idealistisk og frivillig arbeid, motstrøms og lidenskapelig. Og det er verdt det, om og om igjen. Fordi det er min egen livskamp det dreier seg om, og fordi det er en del av en av vår tids viktigste rettighetskamper.

Jeg er ikke en skeiv kunstner fordi jeg er homofil. Min kunst er ikke skeiv fordi den primært portretterer og tematiserer LHBTQI-personers seksualitet og kjønnsidentitet. Kunst blir skeiv når den forsøker skape et åpent, utforskende rom, som leker med, protesterer mot, utfordrer og åpner opp det oppleste og vedtatte, de heteronormative strukturer, som gir nye innganger til skeiv historieformidling, røre opp i rigide forståelser av kjønnsidentitet, kjønnsuttrykk og den seksuelle kroppen. Heller enn å søke bred aksept og popularitet, tenker jeg det det skeive i kunsten nettopp blomstrer i det provokative, tvetydige, ambivalente og merkelige. Det utfordrer ikke bare det normalitet i det heteronormative, men også konvensjonelle forståelser av LHBTQI-menneskers seksualitet og identitet.

Også innen kunstens arena er den skeive kunsten viktig, fordi også den offentlige kunstarenaen også er et trangt, begrensende og ekskluderende rom. Den skeive kunsten møter behovet for undertrykte og ignorerte minoritetsrepresentasjoner. Skeiv kunst er først og fremst opptatt av å ikke tilpasse seg det heteronormative, som jeg tenker handler om å skape et rom for kunst som gjør seg uavhengig av og er en motvekt til mainstream kultur, etablerte høykultur, politisk korrekt kunst, akademiske, kommersielle og politiske føringer for hvilken kunst og kunstnere som skal være synlig og verdsatt. Vi trenger

et kunst- og kulturliv som tar denne oppgaven som en motvekt til alle de krefter, også innen kunsten, som vil dominere og begrense. Dermed handler skeiv kunst også om å utfordre premisser for hvordan kunsten er organisert og hva som er synlig.

Jeg har stor tillit til det som er annerledes, å være nysgjerrig heller enn tradisjonsbundet. Det som er spennende i nettopp det skeive, tenker jeg er at å være utenfor og annerledes kan omdefineres til en mulighet for å velge selv, en tilgang til kreativitet og å være ekte. Stereotypen knyttet til f eks den homofile mannen som svak og feminin omskrives til å være sensitiv og omsorgsfull.

Som leder av Skeive Kunstnere og Pride Art, er jeg stolt av å være med å skape et rom hvor kunst kan bli synlig og tilgjengelig uavhengig av kunstnerens privatøkonomi, utdanning, CV, rennømmé, tilgang på det rette nettverk, tema og konsepter – alle som har noe å si får være med, på samme grunnlag. Her skal vi slippe å bruke undertrykkernes mål hvor vi opphøyer oss til dommere og siler hva som er rett og feil kunst, rett og feil menneske. Det er i mangfoldet og åpenheten kunsten først og fremst får tilbake sin sjel og mening.

Jeg håper Pride Art alltid vil fortsette å utfordre de vektskålene som styrer hvilken kunst som når frem. Jeg håper dette fellesskapet ikke slutter å sprengre åpent det nåløyete man må igjennom for å bli synlig. Og jeg tror det er viktig at det finnes noen som protesterer mot en tendens innen kunst og kultur-verden til å akseptere at enkeltmennesker tilskrives makt til å definere hva som er bra kunst og dårlig kunst, verdifull kunst og verdiløs kunst, riktig, profesjonell kunstner og uviktig amatør. Den skeive kunsten gir mening først og fremst i spennet imellom, i blindsonen til det heteronormative, til mainstream. Det kjennes viktig å bli anerkjent, men samtidig vil vi alltid være en motmakt, alltid virke forstyrrende på det som er mainstream og populistisk. Det er det skeive i sin essens.

"Art is not a mirror to reflect reality,
but a hammer with which to shape it."
Bertolt Brecht